

בן גרשוביץ

אמא, בן

אמא

הוא תמיד יושב מאחורי הקיר. אני שומעת את הנשימה של המחשב שלו, מקרטעת, ומריחה את עשן הסיגריות (איזה סוג הוא מעשן?). השעה אחת בלילה. אני מורידה את הכבסים מן החבל, קודם התחתונים, החזייה עם הכתפיים הקרועה, גרבי פרוהדוב שלו, השכנה שוב שפכה מים מלמעלה, וכל בגד יש לסחוט, ולגהץ. אני גרה לבד, עם הבן שלי. אני גרה לבד.

אדים עולים מן המגהץ, החום הזה, אני רוצה אותו עלי. אם רק היה לי האומץ, אם רק הייתי יכולה להניח את המתכת הזו על פני, ולהקשיב לעור מאדים ונחרך, ולהרגיש. מחשבות כאלו עולות בי בלילה, כשאני שבה מיום העבודה של ארבע עשרה שעות, נשכבת על ספת הסלון המוצעת, ומניחה לקורי החלום לכבול אותי, ולשחרר, בתנועות חוזרות, אחסון ושליפה של זיכרון.

הדלת נעולה. אני יושבת על הרצפה של המטבח. הוא קרע לי את החזייה, אינני יכולה להתכופף, אני חושבת שהוא שבר לי את הצלע (הייתי צריכה לנקות את הרצפה). רוח פורץ מן החלון הפתוח, מצמרר את העור, ניקודים-ניקודים. קורי אבק מסתחררים מסביבי, ואולי, רק הלמות היד שלו, בקצב הלמות הלב שלי, מכות, דופקות, והבן שלי, הוא שם, בחוץ, משטח ספיגה לזיכרונות האלו. לא סיימתי להכין את ארוחת הערב, השמן מעלה עשן במחבת, ומתיז גיצים. אני נשענת על התנור, הדבר האחרון שאני יודעת, אחרי שהוא פתח את הדלת - הריק מפוצץ-הנימים בעיניו, והיד רוחשת, מנופחת כוויות, במחבת.

עכשיו אני יודעת, חבל הטבור נקרע רק בכוח הזיכרון.

אני, הבן שלי והקיר המפריד בינינו. אינני אמא רעה (לא הוכשרתי לתפקיד, הוא נולד יחד עם בני), אני פשוט לא מבינה גדולה בפריצת מנעולים ופתיחת דלתות. הן תמיד סגורות, ומאחוריהן, תמיד תימצא הכמיהה, בדמות הבן, בדמות האב (שלו, הבועל שלי).

כשאני עוברת בין חללי הבית המופרדים, אני מציצה מעבר לחריץ. לראות אם האור דולק, לשמוע אותו נושם באינקובטור שיצר לעצמו. לא נכנסתי לחדר שלו זמנים רבים, אני מפחדת ממה שאגלה, ממה שאני יודעת, מהקור ששורר

שם. כעת, משלא נותרו מים חמים, אני רוחצת במי-כפור, מדמיינת שהעור הפוך כלפי פנים והדם גודש את דפנות האמבט. אני רוצה להתכונן במקום ממנו הגיע, ממנו חשבתי שלא יהיה קל להינתק. לוקחת את מראת האיפור בידי ומכוונת אל בין הרגליים, כל כך אדום שם, ופעור, ועם זאת קר. מעולם לא העזתי לבחון בדקדוק את מה שהולך שם, קורי השערות, העור הרפוי. אני עוצמת את עיני והחבל משתלשל משם, קושר ולא מרפה ממך (זוכרת שהאזנתי לעולמות השוכנים תחת פתח טבורך), ואני אוחזת, מושכת, בשארית כוחותי, אל מעבר לקיר.

ב

זה היה חם. כמו רוק שמטפטף אני אומרת לך. יכולת לשמוע את הצליל שעשה הילד כשהוא פגע במים. אחר כך אני זוכרת רק את האדום העכור הזה, והאדוות הקשות על דפנות האסלה. כשהשרירים רפויים מספיק, ואת יכולה לקום, לקום ולא להבין את היד המושטת לידית ומרפה, נותנת לזרם לשטוף את העיניים (הירוקות שלך, הירוקות שלו), אך לא את החלל, לא את ואקום צליל השם - בן. רציתי לקרוא לו בן.

זה היה קר. כשהיא מרחח עלי את ג'ל השיקוף. הבטן שלי זהרה באור כחלחל, יכולת לשמוע את ריחוף השפירית בתוכי. עכשיו אני מבינה שזה לא היה קול הריחוף, אלא הלעיסה. ליד מקווה מי השפיר, הפנים שלך השתברו לאלף מראות בתוך עיניה, והיא לעסה.

בתוך הרשתית הסדוקה של המוניטור יכולתי לזהות את גוף הזכר. את רואה, כאן זה המה-שמו (בן), ואלו העיניים. ואני חייכתי, ואחר כך קילפתי תפוז, בסלסולים ארוכים, עד שהליבה התגלתה, מלאת סיבים וכל כך מתוקה. אני זוכרת את הלהט של הבטן התופחת. ואת הלחץ ברקות עד פריקת הדמעה מבין שמורות העין, רותחת. אני תוהה אם הבנת שאינך יכול לחיות מחוצה לי, או אולי העדפת שלא לחיות עימי. אני מבקשת להשמיע את הסיפור שלך (הצעקה שלי המהדהדת ברווח שבין שורה ושורה). בתוך האינקובטור, המחשבות מונשמות.

נוצרת על המלט. הראות לא היתה טובה, וקימורי הגוף שלי (העתיד לכלוא אותך או להרפות) נטבעו בטשטוש על הזפת הרך. חיפשתי כוכבים, את אלו שכורחים מאמא-יקום ומפחדים מפילה, וכל פעם שהתמקדתי בצל החולף של

הירח, הפנים שלו גחנו אלי. איני יכולה לתאר את קווי המתאר של אביך. לא שאיני יכולה, איני רוצה. אתאר את המרחב - הפרדס מאחורי בית אימי, שנעקר, ובמקומו החליטה העירייה להקים אתר בנייה. הייתי בדרכי הביתה, ריח מדורות ל"ג בעומר עמד באוויר. אני אוהבת להביט בלהבה, כשהיא מלטפת את נייד הכסף, עד חריכה, ובתוכו חבוי פרי-אדמה מתוק מעשן.

הלכתי, בצעדי-ריצה, כי היה קר יותר ממה שחשבתי שיהיה, הוא עצר אותי ושאל מה השעה. השבתי: אין לי זמן, והמשכתי במעלה הדרך, את האור שדלק בבית אני זוכרת, אמא כנראה היתה ערה בשעה זו, מביטה במחוגי השעון, מצפה לבואי. הוא רץ לקראתי, ושאל: רוצה לטייל? לא תודה, השבתי, והגברתי את מהירותי.

המטפחת על הפה. הקשירה של הידיים. רעידות קורות העץ, ואורו של הירח, קריעת הג'ינס, הכל הפה, וריח הסיגריות שדבק לשערי, חוסר היכולת לבלוע את הרוק, ולצעוק. לצעוק. המלט כבר הפך קשה. סיבי השערות שלו תחת הציפורניים שלי, שורשים מתים שהתלפפו בתוכי.

את החלל שנותר אני מותירה פעור לצעקה שתהדהד את השם, השם שהוא זיכרון, הנסחט כמו תפוז שליבתו תטפטף, תטפטף על דפנות האסלה, ואני, אני היא זו שמרפה, ומורידה את המים.